

Arrest

nr. 128 361 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. HINDRIKX en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 8 oktober 2013 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende middelen van bestaan (bijlage 19).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 20 maart 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 2 april 2014 in kennis gesteld.
Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 8.10.2013 werd ingediend door: Naam: A.(...) A.(...). E.(...), Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum (...), Geboorteplaats (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag van verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ingevolge art. 40 § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980.

Ter staving hiervan heeft betrokkene een Nederlandse arbeidsovereenkomst voorgelegd. Tevens werden ook loonfiches voorgelegd en een bewijs van ziekteverzekering.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Uit het contract van Nederland blijkt echter dat betrokkene een arbeidsovereenkomst Fase A heeft.

Fase A wil echter overeenkomstig de Nederlandse arbeidswetgeving zeggen dat het contract op elk ogenblik kan beëindigd worden zonder opzegtermijn indien het bedrijf de werknemer niet meer nodig heeft. Het contract neemt ook onmiddellijk een einde als de werknemer ziek wordt. De aard en de regelmaat van de tewerkstelling zijn dus onzeker en derhalve ook de bestaansmiddelen die er uit voortkomen. Door de onzekere arbeidsverhouding waarin betrokkene verkeert kan dan ook niet gesteld worden dat afdoende werd aangetoond dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel (art. 40§4, eerste lid, 2° lid van de wet van 15/12/1980).

Een verblijf van meer dan drie maanden kan derhalve aan betrokkene niet worden toegestaan.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 ,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de redelijkheids- en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"Het eerste middel is gebaseerd op de schending van artikel 40 § 2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat verwerende partij een weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden verleent met bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat er rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier, inzonderheid de persoonlijke situatie van verzoekster.

Terwijl verzoekster sinds geruime tijd ononderbroken aan het werk is en hieruit op vaste basis inkomsten ontvangt

b. Uiteenzetting

Verzoekster is dan ook van oordeel dat verwerende partij onterecht heeft geoordeeld dat verzoekster niet voldoende bestaansmiddelen kan aantonen.

Uit artikel 40 § 2 van de wet van 15/12/1680 blijkt dat iedere burger van de Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Uit de feitelijke uiteenzetting blijkt dat verzoekster inkomsten uit arbeid ontvangt, alsook dat verzoekster beschikt over een ziektekostverzekering (zie bijlage).

Conform artikel 40 van bovengenoemde wet dienen deze bestaansmiddelen minstens gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, waarbij rekening dient gehouden te worden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Conform artikel 50 §2 4° a) van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen worden onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking genomen als voldoende bestaansmiddelen. Daarbij worden zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde in aanmerking genomen.

Verzoekster is sinds maart 2013 ononderbroken aan het werk. Verzoekster heeft bijgevolg niet alleen een inkomen uit arbeid, doch bovendien zijn deze inkomsten zelfs op vaste basis, en aldus is de aard hiervan meer dan regelmatig.

Nochtans betreft de bedoeling van richtlijn 2004/38/EG om te voorkomen dat niet-economisch actieve personen ten laste van het sociale bijstandsstelsel zouden vallen.

Alhoewel verzoekster niet beroepsactief is in België, is ze dat uiteraard wel in Nederland. Er kan dan ook onmogelijk gesteld worden dat verzoekster niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Integendeel, aangezien volgens artikel 50 van bovengenoemd koninklijk besluit zelfs een invaliditeitsuitkering of andere uitkering dient aangemerkt te worden als voldoende bestaansmiddelen, spreekt het voor zich dat dit eens te meer geldt voor een inkomen uit daadwerkelijke arbeid uit het gastland.

Verzoekster ontvangt hiervoor overigens een inkomen ten bedrage van ongeveer 1.200,00 euro per maand, zodat duidelijk zal zijn dat haar bestaansmiddelen minstens gelijk zijn aan het niveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Verzoekster toont dan ook wel degelijk voldoende bestaansmiddelen aan, waaruit blijkt dat zij tijdens haar verblijf niet ten laste van het sociale bijstandsstelsel zal vallen. Ook is verzoekster aangesloten bij een ziektekostenverzekering, en dit zelfs zowel in Nederland als in België.

Bovendien heeft verwerende partij, ondanks de door artikel 40 van bovengenoemde wet opgelegde verplichting, geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster.

Verwerende partij heeft namelijk geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster daarnaast een hoge schooldiploma op zak heeft, eveneens meerdere bijkomende opleidingen behaald heeft, en tenslotte bij haar huidige tewerkstelling reeds een zeer positieve evaluatie ontvangen heeft, waarbij aan verzoekster een positief terugkeer advies (verzoekster heeft momenteel zwangerschapsverlof tot 2 juni) werd verleend.

Door deze positieve evaluatie werd het bruto uurtarief van verzoekster vanaf 31 december 2013 zelfs met 1,5 % verhoogd.

Hieruit zal dan ook duidelijk blijken dat, alhoewel verzoekster tewerkgesteld is aan de hand van verlengbare contracten van zes maanden, alle elementen erop wijzen dat deze tewerkstelling door verzoekster behouden kan blijven.

Verwerende partij heeft bijgevolg in strijd met artikel 40 van bovengenoemde wet geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster en heeft dan ook onterecht geoordeeld dat verzoekster niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Het middel is derhalve gegrond."

"Het tweede middel is gebaseerd op de schending van de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat verwerende partij een weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden verleent met bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat er rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier, inzonderheid de persoonlijke situatie van verzoekster en haar toekomstmogelijkheden. Terwijl verzoekster sinds geruime tijd aan het werk is, de tussentijdse evaluatie van verzoekster positief is, en aldus verzoekster eveneens goede vooruitzichten heeft, en verwerende partij derhalve rekening houdende met enige redelijkheid en zorgvuldigheid het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet had kunnen weigeren.

b. Uiteenzetting

Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier, zodanig dat het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en op zich rechtens relevant zijn, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de beslissing welke op grond ervan genomen is. (R. v. St. nr. 47.148, 3 mei 1994, Arr. R.v.St., 1994)

Er is schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing genomen wordt op grond van de motieven die weliswaar rechtens relevant , aanvaardbaar en feitelijk juist zijn, maar waartegenover hetgeen beslist is in een kennelijke wanverhouding staat (R.v.St., nr. 46.329, 1 maart 1994, T. Gem., 1995, 143, Arr. R.v.St., 1994)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. (Rvs 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

Verwerende partij heeft evenwel geen enkele rekening gehouden met de opleiding van verzoekster en haar toekomstperspectieven.

Verzoekster is reeds sinds oktober 2012 ononderbroken aan het werk. Sinds oktober 2013 werkt verzoekster via het uitzendbureau Randstad daarbij bij de Nederlandse firma K.(...).

Van deze firma K.(...) heeft verzoekster bovendien reeds een zeer positieve evaluatie mogen ontvangen, waarbij wordt gesteld dat 'verzoekster heel serieus bezig is om de klanten zo goed mogelijk te helpen en het optimale klantgesprek te voeren, verzoekster weet wat er van haar verwacht wordt en op allerlei manieren probeert een steentje bij te dragen, dat verzoekster om hulp vraagt en zelf behulpzaam is'.

Aan verzoekster wordt in januari 2014 dan ook een positief terugkeer advies verleend.

De vooruitzichten voor verzoekster teneinde tewerkgesteld te blijven dienen dan ook als zeer positief bestempeld te worden.

Daarenboven heeft verzoekster zoals gezegd een hogere opleiding genoten, en heeft zij een bachelor diploma behaald in de Rechten aan de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen.

Daarnaast heeft verzoekster ook nog bijkomende opleidingen gevolgd, waaronder de opleiding sociaal-juridisch medewerker sociale zekerheid en de opleiding sociaal-juridisch medewerker arbeidsvoorzieningen en personeelswerk, beiden bij het Regionaal Opleidingen Centrum te Eindhoven. Zowel uit de succesvolle evaluatie van verzoekster als uit de door haar gevolgde opleidingen blijken enerzijds de positieve ingesteldheid van verzoekster, en anderzijds haar toekomstmogelijkheden.

Verzoekster verwijst in casu bijgevolg naar de door haar gevolgde opleidingen, haar ononderbroken werktraject, alsook naar haar zeer succesvolle evaluatie.

Van verwerende partij mag als redelijk en zorgvuldig oordelend bestuur dan ook minstens verwacht worden met deze elementen rekening te houden.

Immers, zelfs indien verzoekster, haar huidige tewerkstelling zou verliezen, hetgeen gelet op de succesvolle evaluatie geensins te verwachten valt, heeft verzoekster voldoende mogelijkheden om op zeer korte termijn een nieuwe tewerkstelling te vinden.

Verwerende partij had als redelijke en zorgvuldige overheid hiermee rekening dienen te houden, hetgeen in de bestreden beslissing onvoldoende of niet wordt gedaan.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Het middel is derhalve gegrond."

3.2. Beide aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van het redelijkheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 40, §2 van de vreemdelingenwet bevat de definitie van een burger van de Unie. Wellicht bedoelde verzoekster de schending aan te voeren van artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt voor de bestreden beslissing en dat luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

3.7. Verzoekster verwijst in haar middel naar de documenten die krachtens artikel 50 van het vreemdelingenbesluit dienen te worden voorgelegd als bewijs van voldoende middelen van bestaan *“waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen”*. Volgens verzoekster is zij sinds oktober 2012/maart 2013 ononderbroken aan het werk en sedert oktober 2013 bij de Nederlandse firma K. en beschikt zij over inkomsten die minstens gelijk zijn aan het niveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Er werd volgens verzoekster geen rekening gehouden met het feit dat zij een hogeschooldiploma op zak heeft, nog bijkomende opleidingen heeft gevolgd en van haar huidige werkgever een positieve evaluatie heeft ontvangen waardoor zij, zelfs als ze haar huidige tewerkstelling zou verliezen, voldoende mogelijkheden heeft om terug ingeschakeld te worden op de arbeidsmarkt.

3.8. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen gaat de kritiek van verzoekster voorbij aan het kernmotief van de bestreden beslissing dat gestoeld is op de vaststelling *“dat betrokkene een arbeidsovereenkomst Fase A heeft”*. De gemachtigde van de staatssecretaris zet uiteen dat dit wil zeggen *“dat het contract op elk ogenblik kan beëindigd worden zonder opzegtermijn indien het bedrijf de werknemer niet meer nodig heeft. Het contract neemt ook onmiddellijk een einde als de werknemer ziek wordt. De aard en de regelmaat van de tewerkstelling zijn dus onzeker en derhalve ook de bestaansmiddelen die er uit voortkomen.”* Met haar betoog over de duur van haar tewerkstelling en over haar kansen op de arbeidsmarkt, dat verzoekster stoffeert aan de hand van documenten die zij aan haar verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlagen 4 tot 8), maakt zij niet aannemelijk dat zij deze stukken ter beoordeling aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Bovendien toont verzoekster met haar betoog niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de onzekerheid van haar arbeidsverhouding te besluiten dat niet op afdoende wijze werd aangetoond dat betrokkene *“over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel (art. 40§4, eerste lid, 2° lid van de wet van 15/12/1980)”*, waardoor haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden kon worden geweigerd.

3.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 50 van het vreemdelingenbesluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien

of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

Beide middelen zijn, voor zover de geschonden geachte bepalingen dienstig werden aangevoerd in het licht van de bestreden beslissing, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN